

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9838 af 01/11/2023 (Gældende)

Ankestyrelsens principmeddelelse 23-23 om kontanthjælp - formue - ejerbolig - sommerhus - friværdisværdi - lån - sameje - tinglyst gavebrev

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 23-72784

Ankestyrelsens principmeddelelse 23-23 om kontanthjælp - formue - ejerbolig - sommerhus - friværdis - lån - sameje - tinglyst gavebrev

Principmeddelelsen omskriver og samler offentliggjort praksis om formue i fast ejendom

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af O-32-98, A-42-02, A-43-02, A-21-07 og 166-09. Principmeddelelsen indeholder ikke nyt. Den praksis, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, gælder således fortsat på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse. Meddelelsen har til formål at give et samlet billede af den praksis, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, og som fortsat gælder.

Formue i fast ejendom

Kommunen kan ikke bevilge selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp, hvis borgeren, der ansøger om hjælp til forsørgelse, har formue på mere end 10.000 kr., der kan dække det økonomiske behov. For ægtefæller er beløbsgrænsen 20.000 kr.

Friværdis i fast ejendom er formue i lovens forstand.

Ved opgørelsen af en borgers formue i fast ejendom skal kommunen sondre mellem friværdis i fast ejendom, som borgeren bor i, og friværdis i andre faste ejendomme.

Kommunen skal normalt se bort fra formue i form af friværdis i ejerbolig eller andelsbolig, hvis borgeren/familien bor der. Hvis der er en betydelig friværdis i den ejerbolig eller andelsbolig, hvor borgeren/familien bor, kan kommunen dog ud fra en konkret vurdering henvise borgeren til at optage lån i friværdien, forudsat at den pågældende vil kunne klare de øgede boligudgifter, der følger med lånet.

Kommunen skal i det enkelte tilfælde – både når borgeren bor i ejendommen og i øvrige tilfælde – konkret vurdere, om friværdien i ejendommen er omsættelig, dvs. om det konkret er muligt for borgeren at omsætte friværdien i den faste ejendom til penge, der kan dække det økonomiske behov.

Er det ikke muligt for borgeren at optage lån i friværdien i en ejendom, som borgeren bor i, f.eks. på grund af afslag fra bank eller realkreditinstitut, er friværdien i den konkrete situation ikke omsættelig. I en sådan situation kan kommunen ikke give afslag på hjælp til forsørgelse med den begrundelse, at borgeren har formue i form af friværdis.

Ejer borgeren en ejendom i sameje med en eller flere andre personer, må kommunen konkret undersøge, om samejeren eller samejererne vil acceptere køb af borgerens andel, salg eller låneoptagelse, eller om en opløsning af samejet er muligt, så det derved er muligt at omsætte borgerens andel af ejendommen til penge, der kan dække det økonomiske behov.

Det samme gælder, hvis borgeren på andre måder er begrænset i at råde over sin ejendom. Har borgeren fået ejendommen ved tinglyst gavebrev, og kan borgeren ikke afhænde eller pantsætte ejendom-

men uden gavegivers samtykke, er formuen i den konkrete situation kun omsættelig, hvis gavegiver giver samtykke til salg eller lån i ejendommen.

Baggrund for at offentliggøre denne principmeddelelse:

Principmeddelelsen er en sammenskrivning af de tidligere principmeddelelser O-32-98, A-42-02, A-43-02, A-21-07 og 166-09.

Principmeddelelsen indeholder ikke noget nyt. Den praksis, som Ankestyrelsen tidligere har slået fast principielt, gælder således fortsat på tidspunktet for offentliggørelsen af denne principmeddelelse.

Sammenskrivningen er sket for at samle Ankestyrelsens praksis for, hvornår der kan lægges vægt på friværdis i fast ejendom ved opgørelsen af en persons formue efter aktivlovens § 14, stk. 1.

Gældende regler

Love og bekendtgørelser

Lov om aktiv socialpolitik, senest bekendtgjort i lovebekendtgørelse nr. 1031 af 22. juni 2023.

- § 14, stk. 1, om formue
- § 14, stk. 2, om formue, der skal ses bort fra

Praksis

Kasserede:

Principmeddelelsen indeholder en sammenskrivning af følgende tidligere principmeddelelser, som herefter ikke længere gælder (historiske). Praksis er indarbejdet i denne meddelelse:

- **Ankestyrelsens principmeddelelse O-32-98.** En ansøger havde på tidspunktet for ansøgningen om kontanthjælp en friværdis i sit parcelhus på knap 700.000 kr. Ankestyrelsen fastslog, at hvis der var betydelig friværdis i en ejerbolig, kunne kommunen ud fra en konkret vurdering henvise en ansøger til at optage lån, forudsat at ansøgeren ville kunne klare de øgede boligudgifter, der fulgte med lånet. I den konkrete sag fandt Ankestyrelsen, at ansøgeren havde mulighed for at optage lån til dækning af sine behov, uden at låneoptagelsen ville bevirke, at ansøgeren ville være nødsaget til sælge sin bolig. Ansøgeren var derfor ikke berettiget til kontanthjælp.
- **Ankestyrelsens principmeddelelse A-42-02.** En ansøger ejede på tidspunktet for ansøgningen om kontanthjælp et hus i fællesskab med sin samlever. Friværdien i ejendommen var på i alt ca. 890.000 kr., hvoraf ansøgerens andel udgjorde ca. 445.000 kr. Kommunen havde indhentet oplysninger om, at der i huset kunne optages et 30-årigt lån, uden at boligudgiften ville øges. Ankestyrelsen fandt, at ansøgerens andel af boligen ikke kunne betragtes som omsættelig formue, da samejeren ikke ville acceptere en aftale om låneoptagelse. Kommunen kunne derfor ikke give afslag på kontanthjælp med den begrundelse, at ansøgeren havde formue i form af friværdis.
- **Ankestyrelsens principmeddelelse A-43-02.** En ansøger ejede på tidspunktet for ansøgningen om kontanthjælp et sommerhus i lige sameje med sin bror. Ankestyrelsen fandt, at ansøgers andel af

sommerhuset ikke umiddelbart kunne betragtes som omsættelig formue. Kommunen kunne derfor ikke give afslag på hjælp til forsørgelse med den begrundelse, at ansøger havde formue i form af et sommerhus, som ejedes i fællesskab med en anden. Kommunen måtte først undersøge, om samejeren ville acceptere køb af andelen af sommerhuset, salg eller låneoptagelse, eller om en opløsning af samejet var mulig, og om andelen dermed måtte anses for omsættelig formue.

- **Ankestyrelsens principmeddelelse A-21-07.** En ansøger havde på tidspunktet for ansøgningen om kontanthjælp en ejerlejlighed, som var givet ved tinglyst gavebrev. Ejerlejligheden havde en værdi på ca. 500.000 kr. Ankestyrelsen fandt, at en ejerlejlighed, som var givet ved tinglyst gavebrev, og som ikke kunne afhændes eller pantsættes uden gavegivers samtykke, ikke kunne betragtes som omsættelig formue. Det blev i sagen lagt til grund, at gavegiver ikke ville samtykke til hverken salg eller yderligere lån i ejerlejligheden. Ansøgeren var derfor berettiget til kontanthjælp, hvis lovens øvrige betingelser var opfyldt.
- **Ankestyrelsens principmeddelelse 166-09.** En ansøger havde på tidspunktet for ansøgningen om kontanthjælp friværdi i egen bolig. Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke havde formue i boligen, der kunne omsættes til penge, fordi ansøgeren ikke kunne få lån i friværdien. Kommunen kunne derfor ikke give afslag på hjælp til forsørgelse med den begrundelse, at ansøgeren havde formue. Ankestyrelsen bemærkede i den konkrete afgørelse, at der normalt sås bort fra formue i form af ejerbolig, hvis ansøgeren boede der. Hvis der var en betydelig friværdi i boligen, kunne kommunen ud fra en konkret vurdering henvise ansøgeren til at optage lån, forudsat at han ville kunne klare de øgede boligudgifter, der fulgte med lånet. I hvilket omfang, der kunne ses bort fra værdien af fast ejendom ved udmåling af kontanthjælp, afhang af en konkret vurdering af benyttelsen, friværdien og omsætteligheden, herunder ejerforholdene.

Vejledninger

Vi har også anvendt Vejledning om lov om aktiv socialpolitik, nr. 39 af 5. marts 1998

- Pkt. 72 og 73 om formue

Vi har også anvendt

Forslag til lov om aktiv socialpolitik, L 230 96/97, Almindelige bemærkninger, Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

- Bemærkninger til § 14

De konkrete afgørelser, der dannede grundlag for de tidligere principmeddelelser

Sag nr. 1, tidligere principmeddelelse O-32-98, j.nr. 201492-97

Følgende love blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om social bistand – lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 15, stk. 5, og § 39
- Lov om aktiv socialpolitik – lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 14, stk. 2
- Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område – lovbekendtgørelse nr. 877 af 3. september 2008 - § 69

Afgørelse

Ansøger, der havde modtaget revalideringshjælp for perioden 1. juli 1995 til 31. juni 1996 til færdiggørelse af sin uddannelse, søgte kommunen om forlængelse af revalideringsydelsen, men fik afslag. Denne afgørelse blev tiltrådt af ankenævnet, der samtidig meddelte, at ansøger ikke var berettiget til hjælp efter bistandslovens § 37 og § 37a, da hun fortsat var uddannelsessøgende. Ansøger søgte herefter om kontanthjælp, idet hun oplyste, at hun havde orlov fra studiet i perioden 1. september 1996 til 31. august 1997.

Af ansøgers skatteoplysninger fra 1996 fremgik, at hendes parcelhus var vurderet til 770.000 kr., samt at der var en bankgæld på 106.724 kr. Det fremgik af betalingsoversigt pr. 1. september 1996, at hun da havde et kreditforeningslån med en restgæld på 37.815 kr.

Kommunen bevilgede kontanthjælp i 3 måneder fra den 1. april 1997, indtil sagen var undersøgt.

Kommunen gav herefter afslag på yderligere hjælp efter bistandslovens §§ 37 og 37a. Kommunen begrundede afslaget med, at ansøger var i besiddelse af en formue på knapt 700.000 kr. som udgjordes af friværdi i hendes parcelhus. Kommunen fandt, at ansøger ikke opfyldte betingelserne efter bistandslovens § 39, stk. 1, for at modtage kontanthjælp henset til beløbets størrelse samt mulighederne for yderligere betydelig realkreditbelåning, og til at hun var enlig. Ansøger henvistes til at sælge eller belåne huset med henblik på fremskaffelse af midler til det fornødne underhold.

Ankenævnet tiltrådte kommunens afgørelse. Nævnet lagde til grund, at ansøger for tiden havde orlov fra universitet, og at hun i 3 måneder fra 1. april 1997 havde modtaget kontanthjælp efter bistandslovens § 37, indtil kommunen havde undersøgt, om betingelserne for (fortsat) udbetaling af kontanthjælp var opfyldt i hendes tilfælde.

Nævnet lagde endvidere til grund, at ejendomsværdien af ansøgers ejerbolig pr. 1. januar 1997 var 800.000 kr., og at restgælden ikke oversteg 110.000 kr.

Nævnet fandt ikke at kunne ændre kommunens afgørelse, hvorefter ansøgers formue i form af friværdi i hendes ejerbolig var til hinder for, at der kunne udbetales løbende kontanthjælp til hende, jf. bistandslovens § 39, stk. 1, og § 15, stk. 5.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt en friværdi på ca. 700.000 kr. i en ejerbolig må anses for at være en formue i bistandslovens forstand med den virkning, at ansøger ikke var berettiget til at modtage hjælp efter bistandslovens § 37.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at hvis der er betydelig friværdi i en ejerbolig, kan kommunen ud fra en konkret vurdering henvise en ansøger til at optage lån, forudsat at hun vil kunne klare de øgede boligudgifter, der følger med lånet.

Ankestyrelsen lagde til grund, at ansøger på ansøgningstidspunktet var studerende, men havde orlov fra universitet fra den 1. september 1996 til 30. august 1997.

Ankestyrelsen fandt herefter, at der ikke kunne bortses fra ansøgers formue i form af en friværdis på ca. 700.000 kr. i hendes parcelhus. Ansøger var derfor ikke berettiget til kontanthjælp.

Der blev ved afgørelsen lagt vægt på oplysningerne om den store friværdis sammenholdt med oplysningerne om den relativt beskedne gæld på ca. 110.000 kr. Ankestyrelsen fandt, at ansøger på denne baggrund havde mulighed for at optage lån til dækning af sin orlov, uden at låneoptagelsen ville bevirke, at hun ville være nødsaget til at sælge sin bolig.

Ankestyrelsen fandt således, at kommunens skøn ikke havde været ulovligt eller åbenbart urimeligt.

Ankestyrelsen fandt endvidere ligesom nævnet, at ansøger havde været berettiget til kontanthjælp med tilbagebetalingspligt i henhold til bistandslovens § 26, stk. 1, nr. 3, i den tid det nødvendigvis ville tage at få et kreditforeningslån gennemført.

Det var herved forudsat, at ansøger i øvrigt opfyldte bistandslovens betingelser for at modtage kontanthjælp, herunder at hun stod til rådighed for arbejdsmarkedet.

Ankestyrelsen tiltrådte således ankenævnets afgørelse.

Sag nr. 2, tidligere principmeddelelse A-42-02, j.nr. 2000111-02

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik – lovebekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 14

Afgørelse

Ansøgeren og hendes samlever overtog i 1985 et hus, som hver af dem ejede halvdelen af. Efter et færdselsuheld i 1996 modtog ansøger sygedagpenge. Da disse standsede, var der overvejelser om førtidspension eller fleksjob. Disse overvejelser var ikke afsluttet ved udgangen af 2000. Efter at have levet af et erstatningsbeløb, der stammede fra færdselsuheldet, henvendte ansøger sig i oktober 2000 til kommunen og søgte om kontanthjælp. Hun fik afslag under henvisning til, at ejendomsvurderingen for hendes og samleverens ejerbolig var på 1,3 mio. kr., og at friværdien udgjorde ca. 890.000 kr., således at hendes andel heraf udgjorde ca. 445.000 kr.

Kommunen oplyste, at der var indhentet oplysninger om, at der i huset kunne optages et 30-årigt lån, uden at boligudgiften ville øges.

Ansøger fik bevilget førtidspension fra 1. oktober 2001.

Ansøgers advokat oplyste, at ansøgers samlever ikke var indstillet på, at der blev foretaget låneomlægning i huset.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om en andel af en ejerbolig i sameje kan betragtes som formue i aktivlovens forstand, når samejeren afslår at ændre belåningen af huset.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at fast ejendom, også når der er tale om sameje, måtte betragtes som formue. I hvilket omfang, der kunne ses bort fra værdien af fast ejendom ved udmåling af kontanthjælp, måtte afhænge af en konkret vurdering af benyttelsen, friværdien og omsætteligheden, herunder ejerforholdene.

Det følger af gældende formueretlige regler, at fast ejendom, som ejes i sameje, ikke er omsættelig, med mindre alle samejere er enige. I forbindelse med sameje af fælles bolig, vurderede Ankestyrelsen, at det var afgørende for, om boligen kunne anses som formue efter aktivlovens § 14, at de øvrige samejere accepterede en aftale om salg eller lånoptagelse.

Samejeren havde efter det oplyste afslået at give tilladelse til lånoptagelse og pantsætning. Ankestyrelsen fandt derfor ikke, at ansøgers 1/2 af friværdien i huset kunne betragtes som omsættelig formue, som medførte, at hun ikke kunne få udbetalt kontanthjælp.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sag nr. 3, tidligere principmeddelelse A-43-02, j.nr. 2000484-02

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 14

Afgørelse

Efter faderens død i 1990 arvede ansøger sommerhuset i lige sameje med sin broder. Ansøger boede i en ejerbolig.

Det var ansøgerens opfattelse, at broderen ikke ville købe hendes andel af sommerhuset.

Kommunen gav afslag på kontanthjælp med den begrundelse, at hun var medejer af et sommerhus og havde en stor friværdi i sin ejerbolig. Hun kunne således løse sit økonomiske problem ved enten at sælge sommerhuset eller belåne friværdien i ejerboligen.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse om afslag på hjælp med den begrundelse, at andelen i sommerhuset hverken var nødvendig for, at ansøger og ægtefællen kunne opnå eller bevare en nødvendig boligstandard, eller var det af hensyn til deres erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af betydningen af værdien af andelen af sommerhuset ved udmåling af kontanthjælp.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at fast ejendom, også når der er tale om sameje, måtte betragtes som formue. I hvilket omfang, der kunne ses bort fra værdien af fast ejendom ved udmåling af kontanthjælp, måtte afhænge af en konkret vurdering af benyttelsen, friværdien og omsætteligheden, herunder ejerforholdene.

Det følger af gældende formueretlige regler, at fast ejendom, som ejes i sameje, ikke er umiddelbart omsættelig, med mindre alle samejere er enige. I forbindelse med sameje af sommerhus, vurderede Ankestyrelsen, at det var afgørende, om de øvrige samejere accepterede en aftale om salg eller lånoptagelse, eller om en opløsning af samejet var mulig.

Ankestyrelsen hjemviste derfor sagen til kommunen til ny afgørelse efter indhentelse af fornøden dokumentation for samejerens stillingtagen til køb af ansøgers andel af sommerhuset, salg eller lånoptagelse. Desuden hjemvistes sagen til undersøgelse af muligheden for opløsning af samejet og af, om ansøgers andel af sommerhuset dermed måtte anses for omsættelig formue.

Sag 4, tidligere principmeddelelse A-21-07, j.nr. 2000187-07

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1009 af 24. oktober 2005 - § 14

Afgørelse

En ansøger var bevilliget kontanthjælp mod tilbagebetaling, da kommunen fandt, at ansøger i løbet af kortere tid ville være i stand til at tilbagebetale hjælpen.

Ansøger havde en ejerlejlighed, som var givet hende ved gavebrev cirka 6 år forinden ansøgningen om kontanthjælp. Gavebrevet var underlagt dispositionsbegrænsninger, idet ansøger ikke uden gavegivers samtykke kunne afhænde eller pantsætte ejerlejligheden. Gavebrevet var tinglyst, og gavegiver ville ikke give sit samtykke til, at ansøger kunne afhænde eller pantsætte ejerlejligheden. Ansøgers voksne søn boede i lejligheden og afholdt de udgifter, der var forbundet hermed. Ansøger havde oplyst, at der var en større friværdis i ejerlejligheden.

Kommunen havde henvist ansøger til at optage lån i friværdien. Ansøger havde søgt sin bank om lån, men havde fået afslag herpå.

Beskæftigelsesankenævnet ændrede kommunens afgørelse.

Begrundelsen for nævnets afgørelse var, at ejerlejligheden ikke kunne betragtes som en omsættelig formue, da ejerlejligheden, som var givet ved tinglyst gavebrev, ikke kunne afhændes eller pantsættes uden skriftligt samtykke fra gavegiveren.

Nævnet lagde til grund, at gavegiver ikke ville give samtykke til hverken salg eller belåning af ejerlejligheden.

Nævnet fandt, at kommunen ikke kunne henvise ansøger til at optage banklån. Nævnet henviste til Ankestyrelsens Principafgørelser A-42-02 og A-43-02, om hvorvidt boliger ejet i sameje kunne anses for omsættelig formue.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse til Ankestyrelsen.

Kommunen anførte i klagen, at nævnet efter kommunens vurdering ikke havde foretaget en konkret vurdering af kontanthjælpsmodtagerens økonomiske situation, herunder om der var en reel mulighed for at optage lån eller sælge ejerlejligheden.

Kommunen fandt ikke, at nævnet havde forholdt sig til, at gavebrevets servitutbestemmelse på ejendommen ikke var tinglyst. Kommunen anførte endvidere, at der ikke umiddelbart kunne være noget til hinder for et eventuelt salg af ejerlejligheden, når ansøger ikke boede i ejerlejligheden.

Kommunen ønskede en præcisering af begrebet formue og gavebrevet. Kommunen fandt, at man med en disposition som i nærværende sag ville være i stand til at omgå reglerne for hjælp.

Nævnet fandt ved sin genvurdering af sagen, at der forelå dokumentation for tinglysning.

Sagen blev behandlet i principielt møde som supplement til Ankestyrelsens Principafgørelser A-42-02 og A-43-02.

Afgørelse:

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg fandt, at ansøger var berettiget til kontanthjælp fra ansøgningstidspunktet, såfremt lovens øvrige betingelser for at modtage kontanthjælp var opfyldt.

Beskæftigelsesudvalget fandt, at ansøger havde formue, da ejerlejligheden havde en oplyst værdi på 500.000 kr.

Beskæftigelsesudvalget fandt imidlertid, at der skulle ses bort fra formuen, da ejerlejligheden ikke kunne betragtes som omsættelig formue.

Der blev lagt vægt på, at ejerlejligheden var givet ansøger ved gavebrev, og at gaven var underlagt dispositionsbegrænsninger, idet ansøger ikke uden gavegivers samtykke kunne afhænde eller pantsætte ejerlejligheden, og at dette var tinglyst som servitut på ejendommen.

Det blev endvidere lagt til grund, at gavegiver ikke ville give samtykke til hverken salg eller yderligere lån i ejerlejligheden.

Ansøger havde således ikke fri rådighed over ejerlejligheden.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg tiltrådte således beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

Sag nr. 5, tidligere principmeddelelse 166-09, j.nr. 2000543-08

Følgende lov blev anvendt, da principafgørelsen blev truffet:

- Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 14, stk. 2

Afgørelse

Kommunen afslog at udbetale kontanthjælp til en borger, da der ikke kunne ses bort fra eventuel friværdisværdi, der kunne dække egen forsørgelse.

Beskæftigelsesankenævnet fandt, at kommunen ikke kunne meddele afslag med den begrundelse, at borgeren havde formue i form af friværdisværdi i sin ejerbolig.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at banken og realkreditinstituttet havde afslået yderligere lån i ejendommen. Nævnet lagde endvidere vægt på, at formuen ikke kunne kræves realiseret ved et salg, da ejendommen tjente som hans helårsbolig.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om friværdisværdien i en ejerbolig kunne betragtes som en omsættelig værdi ved anmodning om hjælp til forsørgelse efter aktivlovens § 14, når bank og realkreditselskab gav afslag på lån i ejerbolig.

Afgørelse:

Kommunen kunne ikke afslå borgerens ansøgning om hjælp til forsørgelse med henvisning til friværdisværdi i ejerbolig.

Det betød, at borgeren var berettiget til kontanthjælp, hvis han i øvrigt opfyldte aktivlovens betingelser for at modtage hjælp.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderede, at borgeren ikke havde formue i sin bolig, der kunne omsættes til penge. Det skyldtes, at han ikke havde mulighed for at tage lån i sin ejerboligs restværdi.

Som hovedregel kunne en borger, der havde formue, ikke få kontanthjælp. Normalt sås der bort fra formue i form af ejerbolig, hvis ansøgeren boede der. Hvis der var en betydelig friværdisværdi i boligen, kunne kommunen ud fra en konkret vurdering henvise ansøgeren til at optage lån, forudsat at han ville kunne klare de øgede boligudgifter, der fulgte med lånet. I hvilket omfang, der kunne ses bort fra værdien af fast ejendom ved udmåling af kontanthjælp, afhang af en konkret vurdering af benyttelsen, friværdisværdien og omsætteligheden, herunder ejerforholdene.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg lagde vægt på, at borgeren havde fået afslag fra bank og realkreditinstitut på sin ansøgning om lån i ejendommen. Dermed havde han ikke mulighed for at råde over en eventuel friværdisværdi i boligen, og formuen kunne ikke omsættes til kontanter.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg kom således til samme resultat som Beskæftigelsesankenævnet.